

Arrest
nr. 334 923 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 maart 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonzus, mevrouw L.M., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 12 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2024 werd ingediend door:
(...)”*

om de volgende reden geweigerd:

[] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzus, de genaamde M., L. (...) ((...)) in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt bij de aanvraag een Marokkaans paspoort voor met een geldigheidsduur van 23.10.2019 tot 23.10.2024. In het paspoort kan heden geen geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat. Het voorgelegde verblijfsvergunning van Frankrijk was geldig tot 01.11.2023.

In artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 staat het volgende: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

In artikel 47/2 staat: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Gelet op art. 40bis, §4: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]

Het bezint van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §4, 47, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "zekerheidsbeginsel". Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij tevens het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het proportionaliteitsbeginsel evenals artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Naast een theoretisch betoog over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"In casu is de bestreden beslissing van 12.09.2024, op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. (...)

Schending van artikel 47 Vw., art. 40bis §4 vw. en art. 47 Vreemdelingen-KB

Verzoekster diende een aanvraag in functie haar Nederlandse schoonzus, zijnde mevrouw M., L. (...), houder van het rijksregisternummer (...) in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster legde hierbij haar origineel paspoort voor dat geldig is van 23.10.2019 tot 23.10.2024.

Bovendien legde verzoekster een verblijfsvergunning van Frankrijk en heeft een verlenging gekregen tot 03.06.2024 (stuk 2).

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of een ander familielid van een burger van de unie.

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoekster geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd.

Verzoekster heeft een geldig paspoort voorgelegd en aldus vormt het ontbreken van een geldig inreisvisum de enige reden om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

Art. 40bis, 54 vw. stelt: "(...)"

Art. 41 vw. stelt: "(...)"

Verweerder stelt dat uit art 40bis 54 Vw., dat verwijst naar art 41 zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen.

Niets is echter minder waar.

Volgens verweerder volgt uit art 40bis §4 vw, dat verwijst naar art 41 vw, dat een visumplichtig familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te doen. Op zich klopt dat, maar dit artikel dient immers samengelezen te worden met art 47 van het Vreemdelingenbesluit (dat uitvoering geeft aan art 41 § 2 vw).

Art. 47. (...)

Het niet voldoen aan de visumplicht kan wel reden zijn om de binnenkomst te weigeren, maar niet om geen aanvraag te doen tot vestiging.

De afwijzing van de verblijfsaanvraag van verzoekster enkel op basis van het ontbreken van een visum, terwijl zij reeds toegang heeft gekregen, is onevenredig.

De Richtlijn 2004/38/EG waarborgt het recht op vrij verkeer en verblijf van EU-burgers en hun familieleden binnen de lidstaten van de Europese Unie. In het bijzonder beschermt deze richtlijn het recht op gezinshereniging, waarbij familieleden van EU-burgers het recht hebben om bij hen te wonen, zelfs als zij zelf geen EU-burgers zijn.

Het afwijzen van de verblijfsaanvraag van verzoekster op basis van een verlopen visum ondermijnt deze fundamentele rechten, aangezien toegang tot het grondgebied reeds is verleend op basis van Artikel 47, § 1 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008.

Dat de sanctie nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf, wordt ook bevestigd door art. 41 § 4 Vw: "(...)"

Een geldboete is dus de enige mogelijke sanctie.

Het visum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst, hetgeen iets anders is dan de aanvraag tot inschrijving o.b.v. gezinshereniging als ander familielid.

Dit principe is algemeen aanvaard sinds het Brax-arrest van 25/7/02 waarin het HvJ duidelijk stelde dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, louter en alleen omdat zij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft.

Art. 47/2 vw stelt bovendien: (...)

Artikelen 52 en 47 van het vreemdelingenbesluit verduidelijken verder dat ook andere bewijzen van identiteit en nationaliteit kunnen worden aanvaard, waaronder een nationaal paspoort. Dit heeft verzoekster voorgelegd.

Er kan niet worden vereist dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie een geldig visum wordt voorgelegd.

Zoals hoger vermeld, is het paspoort dat verzoekster heeft voorgelegd geldig tot 23.10.2024.

Verzoekster heeft dus wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 40, 54 en 41, 52 vreemdelingenwet.

Er kan bijgevolg geen voorlegging van een geldig visum worden gevraagd van verzoekster.

Tenslotte kan worden verwezen naar analoge rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, o.a. arrest nr. 229.757 van 3 december 2019 en arrest nr. 236.793 van 12 juni 2020.

In arrest nr. 229.757 van 3 december 2019 verduidelijkt de RvV dat ook andere documenten aanvaard kunnen worden als geldig identiteitsdocument.

In het arrest nr. 236.793 (RvV 12 juni 2020, nr. 236.793) stelt Uw Raad dat voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door een 'ander familielid' van een Unieburger niet geëist kan worden dat dit ander familielid een geldig visum voorlegt.

Ondanks de voorgelegde documenten oordeelde verweerder ten onrechte dat de identiteit niet op geldige wijze werd aangetoond, quod certe non in casu.

Het middel is gegrond.

Afgezien van de bovengenoemde kwesties was de opposant van mening dat het noodzakelijk was om geen termijn toe te kennen voor de vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel, in zijn huidige vorm, specificceert het volgende: (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Bijgevolg voldoet het bestreden besluit in het geheel niet aan de wettelijke vereisten, wat een ernstig probleem van wettigheid doet rijzen en op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Het valt moeilijk in te zien waarom verzoekster onderduikt.

Hoe dan ook heeft verweerder bij de vaststelling van het bestreden besluit niet voldaan aan de wettelijke vereisten,

De bestreden beslissing moet duidelijk nietig worden verklaard voor zover het geen geldige motivering bevat, in strijd is met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en geen termijn bevat voor vrijwillige naleving.

In casu dient tegen verzoekster uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten dan ook te worden vernietigd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

Geheel ten overvloede, had verweerder, indien zij van oordeel was dat er onvoldoende informatie voorlag, verzoekster om bijkomende informatie moeten vragen, minstens om bijkomende identiteitsdocument moeten verzoeken.

Het is immers de plicht van verweerder om in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, de nodige informatie te vergaren.

In casu was het dan ook de plicht van verwerende partij om de juiste informatie op te vragen en recente informatie op te vragen.

Verzoekster kan in dat opzicht verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen." (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, CDPK 2011 (samenvatting), aL 1,108)

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verweerder schendt nu, middels diens bestreden beslissing, de materiële motiveringsplicht door een voorwaarde toe te voegen aan artikel 47,52 van het Vreemdelingenbesluit, m.n. door te stellen dat

verzoekster, naast zijn paspoort eveneens een geldig inreisvisum (z niet wettelijk voorgeschreven- en dus onwettige voorwaarde) diende voor te leggen om aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Verweerder is dan ook onredelijk tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden om reden dat verzoekster geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd, dient derhalve vernietigd te worden."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het "*zekerheidsbeginsel*" of artikel 47 van de Vreemdelingenwet schendt.

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een '*afdoende*' wijze. Het begrip '*afdoende*' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing betreffende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk (oud) artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, dat zij gezinshereniging aanvraagt met haar Nederlandse schoonzus, de genaamde M., L. in toepassing van (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat zij bij de aanvraag een Marokkaans paspoort voorlegt met een geldigheidsduur van 23 oktober 2019 tot 23 oktober 2024, dat in het paspoort heden geen geldig inreisvisum kan worden teruggevonden, dat zij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat, dat de voorgelegde verblijfsvergunning van Frankrijk geldig was tot 1 november 2023, waarna (oud) artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt geciteerd alsook (oud) artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en (oud) artikel 40bis, §4 en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Concluderend wordt hieromtrent gemotiveerd dat uit de samen lezing van artikel (oud) 40bis, §4, eerste lid en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet kan worden afgeleid dat een ander familielid, zoals bedoeld in (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen, dat de inreisvisumplicht immers enkel wordt vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), dat dit *in casu* niet het geval is, dat zonder te beschikken over een inreisvisum de verzoekende partij dan ook onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden van (oud) artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat geen van de andere voorgelegde documenten afbreuk doet aan deze vaststelling en dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

De verwerende partij stelt tevens dat op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen, daar het legaal verblijf in België is verstreken en geeft ook weerslag van haar onderzoek in het kader van

artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij motiveert dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en aldus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven, dat er verder niets ongunstig bekend is betreffende haar gezondheid, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen van de verzoekende partij die in België zouden verblijven.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voornoemde motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Uit de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 20 maart 2024, die zich in het administratief dossier bevindt (stuk nr. 3), blijkt dat de verzoekende partij die dag op grond van (oud) artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging indiende in haar hoedanigheid van *“van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin, met name van M., L. (...)”*.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie, daar in haar paspoort heden geen geldig inreisvisum kan worden teruggevonden en zij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat. De verwerende partij motiveert dat uit de samen lezing van (oud) artikel 40bis, §4, eerste lid en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet kan worden afgeleid dat een ander familielid, zoals bedoeld in (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen, dat de inreisvisumplicht immers enkel wordt vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG, dat dit *in casu* niet het geval is en dat zonder te beschikken over een inreisvisum de verzoekende partij dan ook onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden van (oud) artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.6. De verzoekende partij betwist niet dat er op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging (of ten laatste drie maanden erna) geen geldig inreisvisum voorligt.

Door nogmaals een kopie voor te leggen van haar verlopen Franse verblijfsvergunning die geldig was tot 1 november 2023 (stuk 2 bij het verzoekschrift), weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij geen geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat, dat de voorgelegde verblijfsvergunning van Frankrijk geldig was tot 1 november 2023. Waar de verzoekende partij beweert dat zij een verlenging van haar verblijfsvergunning van Frankrijk heeft gekregen tot 3 juni 2024, maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk, nog minder toont zij aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing in dit verband enig stavingstuk aan de verwerende partij heeft overgemaakt.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat uit artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet, zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen, dat niets echter minder waar is, dat volgens de verwerende partij uit artikel 40bis, §4, dat verwijst naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet, volgt dat een visumplichtig familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te doen, dat dat op zich klopt, maar dat dit artikel samen gelezen dient te worden met artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit dat uitvoering geeft aan artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, dat het niet voldoen aan de visumplicht wel reden kan zijn om de binnenkomst te weigeren, maar niet om geen aanvraag te doen tot vestiging, dat de afwijzing van haar verblijfsaanvraag enkel op basis van het ontbreken van een visum, terwijl zij reeds toegang heeft gekregen, onevenredig is, dat de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), het recht op vrij verkeer en verblijf van EU-burgers en hun familieleden waarborgt binnen de lidstaten van de Europese Unie, dat deze richtlijn in het bijzonder het recht op gezinshereniging beschermt, waarbij familieleden van EU-burgers het recht hebben om bij hen te wonen, zelfs als zij zelf geen EU-burgers zijn, dat het afwijzen van haar verblijfsaanvraag op basis van een verlopen visum deze fundamentele rechten ondermijnt, aangezien toegang tot het grondgebied reeds is verleend op basis van artikel 47, §1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, dat het gegeven dat de sanctie nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf ook wordt bevestigd door artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, dat een geldboete dus de enige mogelijke sanctie is, dat het visum enkel is vereist inzake het recht op binnenkomst, hetgeen iets anders is dan de aanvraag tot inschrijving op basis van gezinshereniging als ander familielid, dat dit principe algemeen aanvaard is sinds het Brax-arrest van 25 juli 2002 waarin het Hof van Justitie duidelijk stelde dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, louter en alleen omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft, dat (oud) artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in (oud) artikel 47/1, dat de artikelen 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit verder verduidelijken dat ook andere bewijzen van identiteit en nationaliteit kunnen worden aanvaard, waaronder een nationaal paspoort, dat zij dit heeft voorgelegd, dat er niet kan worden vereist dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie, een geldig visum wordt voorgelegd, dat het paspoort dat zij heeft voorgelegd geldig is tot 23 oktober 2024, dat zij dus wel degelijk heeft voldaan aan de voorwaarden van de artikelen 40, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet, dat er bijgevolg geen voorlegging van een geldig visum van haar kan worden gevraagd. Zij stelt tevens dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schendt door een voorwaarde toe te voegen aan artikel 47, §2 van het Vreemdelingenbesluit, met name door te stellen dat zij, naast haar paspoort eveneens een geldig inreisvisum (niet wettelijk voorgeschreven dus onwettige voorwaarde) diende voor te leggen om aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

3.7. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden (en tot op heden) verder als volgt: *“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”*

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (en tot op heden) als volgt: *“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen; (...).”*

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te “vergemakkelijken” (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Ingevolge de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging werd *“Hoofdstuk Ibis (andere familieleden van een burger van de Unie) van de wet van 15 december 1980 herschreven ter bevordering van de leesbaarheid ervan. Derhalve wordt de inhoud van de huidige artikelen 47/1 en 47/2 omgedraaid, zodat dit hoofdstuk begint met de bepalingen inzake het toepassingsgebied. Het nieuwe artikel 47/1 bevat aldus de bepalingen inzake het toepassingsgebied van dit hoofdstuk daar waar het nieuwe artikel 47/2 de bepalingen bevat met betrekking tot de categorieën van familieleden die in aanmerking komen voor een recht op gezinshereniging in de zin van hoofdstuk Ibis.”* (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 60).

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40*bis*, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”*

De in artikel 41, §2, bedoelde voorwaarde bestaat erin dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend (met name indien het een onderdaan betreft van een derde land dat voorkomt op de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum zoals bepaald in de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad) voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen, waarbij het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG het betrokken familielid vrijstelt van de visumverplichting;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De bepaling dat het familielid aan de buitengrenzen moet worden gefaciliteerd om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, houdt niet in dat dit familielid alsdan moet worden toegelaten tot het grondgebied zonder dat hij of zij de nodige documenten heeft verkregen. Ook in deze hypothese zal het betrokken familielid uiteindelijk wel degelijk in het bezit zijn van de vereiste grensoverschrijdende documenten. De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet derhalve niet teniet. Er anders over oordelen zou immers de imperatieve bepaling van artikel 40*bis*, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat het derdelands familielid de in artikel 41, §2 bedoelde voorwaarde moet vervullen geheel zinledig maken aangezien alsdan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

Uit de samen lezing van artikel 40*bis* en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat een verzoeker als onderdaan van een visumplichtig derde land slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden doet gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Daar waar de verzoekende partij stelt dat het niet voldoen aan de visumplicht wel reden kan zijn om de binnenkomst te weigeren, maar niet om geen aanvraag te doen tot vestiging, vindt haar standpunt geen steun in de wet. Zij maakt, mede gelet op wat volgt, geenszins concreet aannemelijk dat de afwijzing van haar verblijfsaanvraag enkel op basis van het ontbreken van een visum, terwijl zij reeds toegang heeft gekregen, onevenredig is.

De verzoekende partij stelt dat het gegeven dat de sanctie nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf wordt bevestigd door artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, dat een geldboete dus de enige mogelijke sanctie is.

Artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt, blijkt uit deze bepaling geenszins dat de geldboete de enige sanctie is. Uit artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde een geldboete van 200 euro kan opleggen aan het familielid van de burger van de Unie die niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum en zulks ook al slaagt dit familielid er naderhand in *“binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*, zoals bedoeld in artikel 40, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in geen enkel opzicht dat een derdelands familielid die aan geen van de gestelde documentaire of alternatieve voorwaarden voldoet, enkel een boete kan krijgen en niet kan worden teruggedreven. De mogelijkheid om een boete op te leggen staat bovendien los van de duidelijke en imperatieve bepaling van artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het derdelands familielid van de burger van de Unie (zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet) enkel het recht heeft om deze Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documentaire voorwaarde vervullen. De kwestieuze documentaire voorwaarde vindt zodoende in hoofdzaak haar wettelijke grondslag in artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De sanctie, zoals voorzien in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk. Uit de bijlage 19ter van 20 maart 2024 (administratief dossier, stuk nr. 3) blijkt dat de verzoekende partij *“binnen de zes maanden, namelijk op 20-09-2024, uitgenodigd (zal) worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem/haar kan worden betekend”*. De verzoekende partij had aldus de tijd om een geldig inreisvisum of een geldige (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet betwist dat er op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging (of ten laatste drie maanden erna) geen geldig inreisvisum voorligt en ook niet aantoonbaar dat zij op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging (of ten laatste drie maanden erna) een geldige (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft voorgelegd.

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige enkel nog in één alternatief, met name dat het familielid *“op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Dit alternatief is *in casu* echter niet aan de orde, nu de verzoekende partij om een verblijfsrecht heeft verzocht in functie van haar Nederlandse schoonzus en zij in deze hoedanigheid niet over een uit de richtlijn 2004/38/EG afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Om diezelfde reden kan de verzoekende partij *in casu* niet dienstig verwijzen naar het arrest *BRAX* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99), waarin het Hof van Justitie het volgende heeft verklaard:

“1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, (...) op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.”

In het arrest *BRAX* kan voorts het volgende worden gelezen:

“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, *Roux*, C-363/89, *Jurispr.* blz. 273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.

De praktische voorschriften voor de afgifte van de verblijfsvergunning zijn vastgesteld bij richtlijn 68/360 voor werknemers en hun gezinsleden, en bij richtlijn 73/148 voor zelfstandigen en hun gezinsleden.

Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest *Roux*, reeds aangehaald, punten 14 en 15).

Verder zij eraan herinnerd, dat het gemeenschapsrecht de lidstaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren (arrest *Royer*, reeds aangehaald, punt 42), op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn (zie met name arrest van 3 juli 1980, *Piek*, 157/79, *Jurispr.* blz. 2171, punt 19).

De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest *Royer*, punt 40).

Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen (arrest *Royer*, reeds aangehaald, punten 47 en 48).

Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.” (HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99, ptn. 74-80) (de Raad onderlijnt).

Het arrest *BRAX* heeft aldus betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent.

Het Hof van Justitie heeft deze argumentatie nogmaals bevestigd in het arrest *Commissie t. Spanje*, waarin het volgende wordt gesteld:

“Aangezien de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (arresten van 11 juli 2002, *Carpenter*, C-60/00, *Jurispr.* blz. I-6279, punt 38, en 25 juli 2002, *MRAX*, C-459/99, *Jurispr.* blz. I-6591, punt 53), heeft hij in de verordeningen en richtlijnen inzake het vrije verkeer van personen de toepassing van het gemeenschapsrecht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verregaand uitgebreid tot onderdanen van derde staten die gehuwd zijn met onderdanen van lidstaten.

Wanneer een onderdaan van een lidstaat zich binnen de Gemeenschap verplaatst om de hem door voormeld verdrag en de bepalingen ter uitvoering ervan toegekende rechten uit te oefenen, mogen de lidstaten weliswaar van zijn echtgenoot die onderdaan van een derde staat is, een inreisvisum verlangen, maar dienen zij deze laatste wel alle faciliteiten te verlenen voor de verkrijging van het benodigde visum.

In casu staat vast dat *Farid en Bouchair*, onderdanen van derde staten, aan hun status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat het recht ontleenden om tot het grondgebied van de lidstaten te worden

toegelaten of daartoe een visum te bekomen.” (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, *Commissie t. Spanje*, ptn. 40-41).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten *BRAX* en *Commissie t. Spanje* werd vervolgens gecodificeerd in artikel 5, tweede en vierde lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze bepalingen luiden als volgt:
“2. Familielieden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familielieden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. (...)

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Diallo* nog bevestigd dat het vaste rechtspraak is van het Hof dat niet alle derdelanders aan de richtlijn 2004/38/EG rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontleen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2.2 van die richtlijn familielieden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, punt 53).

De in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG bedoelde familielieden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontleen, zijn enkel de volgende familielieden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland i voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

De situatie van de verzoekende partij is echter niet deze van een echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid, zoals bedoeld in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG en dat op grond van deze status van ‘familielid van een burger van de Unie’ onder het toepassingsgebied valt van artikel 5, tweede en vierde lid van de richtlijn 2004/38/EG.

De thans bestreden beslissing betreft immers de weigering van een verblijfskaart van een ‘ander familielid van een burger van de Unie’. Artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familielieden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familielieden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De richtlijn 2004/38/EG voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, eerste lid begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2.2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34). Bijgevolg zijn enkel de familieleden, gedefinieerd in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG, de begunstigden van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG bedoeld familielid, doch dat zij om een verblijf heeft gevraagd als een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 3.2, a) van de richtlijn 2004/38/EG (*in casu* gaat het om een aanvraag met het oog op de gezinsherenging met de Nederlandse schoonzus van de verzoekende partij).

Aan de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG kan voor derdelanders die een dergelijk ander – niet onder de definitie van artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG vallend – familielid zijn van een Unieburger, geen verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3.2 van dezelfde richtlijn, "overeenkomstig zijn nationaal recht" enkel de binnenkomst en verblijf te "vergemakkelijken". Het betoog van de verzoekende partij dat de richtlijn 2004/38/EG het recht op gezinsherenging beschermt, waarbij familieleden van EU-burgers het recht hebben om bij hen te wonen, zelfs als zij zelf geen EU-burgers zijn, dat het afwijzen van haar verblijfsaanvraag op basis van een verlopen visum deze fundamentele rechten ondermijnt, is *in casu* dan ook niet dienstig.

De Raad merkt verder op dat het Hof van Justitie voornoemde zienswijze uitdrukkelijk heeft bevestigd in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11):

"Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* op het volgende gewezen:

"Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten.

Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het is dan ook duidelijk dat de in artikel 47/1 e.v. bedoelde 'andere familieleden' van een burger van de Unie geen rechten (op binnenkomst dan wel op verblijf) ontleen aan het Unierecht, zodat het voor hen ook niet

aan de orde is om overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten.

De verzoekende partij betoogt dat volgens de verwerende partij uit artikel 40bis, §4, dat verwijst naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet, volgt dat een visumplichtig familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te doen, dat dat op zich klopt, maar dat dit artikel samen gelezen dient te worden met artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit dat uitvoering geeft aan artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, dat het niet voldoen aan de visumplicht wel reden kan zijn om de binnenkomst te weigeren, maar niet om geen aanvraag te doen tot vestiging, dat de afwijzing van haar verblijfsaanvraag enkel op basis van het ontbreken van een visum, terwijl zij reeds toegang heeft gekregen, onevenredig is.

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit hebben aldus enkel betrekking op de toegang tot het grondgebied van familieleden van een burger van de Unie en de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om dergelijke familieleden aan de grens tegen te houden en terug te drijven indien het familielid niet één van de genoemde documenten overmaakt. Deze bepalingen vinden geen toepassing in de voorliggende situatie. De verzoekende partij bevindt zich immers reeds op het Belgisch grondgebied en zij dient van daaruit een aanvraag in voor een verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse schoonzus.

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kunnen de in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde van het geldig inreisvisum niet teniet doen door te regelen dat tevens één van de in deze bepaling opgesomde identiteitsdocumenten zou volstaan. De Raad herhaalt dienaangaande dat voormeld artikel enkel de toegang tot het grondgebied regelt en niet de verblijfsaanvragen die worden ingediend bij het gemeentebestuur van één van de Belgische gemeenten.

Het Vreemdelingenbesluit bevat afzonderlijke bepalingen voor in België ingediende aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit). Artikel 52, §1 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat *“het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”*, een aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie indient *“bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”*. Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken Dit alles staat los van het bepaalde in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een derdelands familielid van een burger van de Unie moet voldoen om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen (cf. artikel 40bis, §4 juncto artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet). De Raad benadrukt hierbij dat de verplichting voor het derdelands familielid om de documenten zoals voorzien in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet (dit is: een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum indien het gaat om een vreemdeling die onderdaan is van een visumplichtig derde land, dan wel een geldig paspoort en een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) voor te leggen, vervat ligt in artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt

dat het derdelands familielid de voorwaarde van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet moet vervullen om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te kunnen genieten. Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bevat enkel de verdere specificering van de door artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvoorwaarde, doch dit neemt niet weg dat de verplichting om te voldoen aan deze verblijfsvoorwaarde enkel voortvloeit uit artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Nog los van de vaststelling dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet de uitvoering betreft van artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er dan ook op te worden gewezen dat een bepaling van een uitvoeringsbesluit sowieso geen afbreuk kan doen aan bindende voorwaarden die, zoals *in casu*, bij wet zijn voorzien. Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit (*"Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven"*) niet van toepassing is op de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is ingegeven door dezelfde logica als hoger uiteengezet, met name dat de inreisvisumplicht enkel wordt vereenvoudigd en gefaciliteerd voor derdelandse familieleden zoals bedoeld in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG, *quod non in casu*.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse, visumplichtige familieleden bij hun verblijfsaanvraag een geldig inreisvisum moeten voorleggen, tenzij zij ofwel over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, ofwel op andere wijze kunnen laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten. De in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse familieleden kunnen aan de gestelde documentaire voorwaarde ontkomen (mogelijk krijgen zij dan wel een boete), maar dan dienen zij in elk geval wel *"op een andere wijze"* te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf rechtstreeks ontleen aan de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste mogelijkheid, hoewel door artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet formeel ook van toepassing verklaard op de 'andere familieleden', zoals bedoeld in artikel 47/2 van diezelfde wet, is voor deze laatste categorie van derdelandse familieleden aldus onwerkzaam aangezien zij geen dergelijke aan het Unierecht ontleende rechten genieten en zij dus nooit dit bewijs kunnen leveren (zie *supra*). Bijgevolg kan er voor de 'andere familieleden', zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, die onderdanen van visumplichtige derde landen en die niet over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, niet voorbij worden gegaan aan de wettelijke vereiste om een geldig inreisvisum voor te leggen.

Zodoende blijkt en wordt niet weerlegd dat aan de verzoekende partij – als Marokkaans onderdaan - overeenkomstig artikel 40bis, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit op goede gronden het verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse schoonzus werd geweigerd nu zij naliel om een geldig inreisvisum of een geldige (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voor te leggen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt en gelet op het voorgaande, blijkt geenszins dat de verwerende partij, door te stellen dat de verzoekende partij, naast haar paspoort, een geldig inreisvisum diende voor te leggen om aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een (ander) familielid van een burger van de Unie, een niet wettelijk voorgeschreven en dus onwettige voorwaarde toevoegt aan de *in casu* toepasselijke rechtsnormen.

Het betoog van de verzoekende partij dat de artikelen 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit verder verduidelijken dat ook andere bewijzen van identiteit en nationaliteit kunnen worden aanvaard, waaronder een nationaal paspoort, dat zij dit heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in het kader van haar huidige aanvraag tevens een geldig inreisvisum of een geldige (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie is vereist. Het feit dat zij wel in bezit was van een geldig paspoort bij het indienen van haar aanvraag gezinshereniging, doet aan de vaststelling dat in haar paspoort heden geen geldig inreisvisum kan worden teruggevonden en dat zij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat, niks af.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

De verzoekende partij stelt nog dat ondanks de voorgelegde documenten, de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat de identiteit niet op geldige wijze werd aangetoond, *quod certe non in casu*, maar de Raad stelt vast dat hij dit geenszins in de motieven van de bestreden beslissing kan lezen, zodat dit betoog niet dienstig is.

3.8. Uit de samen lezing van artikel 47/1 en de artikelen 40bis, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 47 en 52 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat

een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum (of geen geldige (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) dient voor te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat *in casu* ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum of een geldige verblijfsvergunning van een andere lidstaat diende voor te leggen.

3.9. Ter volledigheid wijst de Raad ook op recente rechtspraak van de Raad van State. Met zijn arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 heeft de Raad van State deze kwestie op duidelijke wijze beslecht. In het arrest nr. 260.850 van 30 september 2024 legde de Raad van State de door verzoekende partij aangevoerde rechtsregels als volgt uit:

"7. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende "andere familieleden" van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet "zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1" van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis."

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat "met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet",

Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende "vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg".

Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

'§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.]3]1

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.'

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

'§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet'.

Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de

Unie is, moet voldoen aan de “in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”, teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De “bedoelde voorwaarde” in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als “ander familielid” geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden.

Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

‘§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11’.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

‘§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” moet overmaken. Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan “een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”. Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat.

In artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door “andere familieleden” van een burger van de Unie. [...]”

In het arrest nr. 260.674 van 19 september 2024 heeft de Raad van State ook het volgende gesteld:

“Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

[...]”

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontleen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest *Rahman e.a.* uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest *Brax*, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest *Rahman e.a.*, ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals supra reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “familielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van

de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.”

3.10. De verzoekende partij, die een aanvraag heeft ingediend als “*ander*” familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, diende om de redenen uiteengezet door de Raad van State wel degelijk te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum over te leggen. De verzoekende partij, die geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan voorgaande, maakt dan ook geen schending aannemelijk van artikel 40*bis*, §4 van de Vreemdelingenwet.

Ook een schending van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt in dit verband evenmin.

3.11. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, indien zij van oordeel was dat er onvoldoende informatie voorlag, haar om bijkomende informatie had moeten vragen, minstens om bijkomende identiteitsdocumenten had moeten verzoeken, dat het immers de plicht van de verwerende partij is om in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel de nodige informatie te vergaren, dat het *in casu* dan ook de plicht was van de verwerende partij om de juiste en recente informatie op te vragen.

De Raad wenst vooreerst te benadrukken dat het bestuur zich weliswaar op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande evenwel dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij een legitieme verwachting kon koesteren dat de voorlegging van haar paspoort afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven vereist de toepasselijke regelgeving dat de verzoekende partij een geldig inreisvisum of een geldige (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voorlegt. Dit betreft aldus een wettelijke documentaire voorwaarde waaraan de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag dient te voldoen en derhalve komt het aldus in de eerste plaats haar toe om haar aanvraag te stofferen met de vereiste documenten. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid geldt immers ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus toe zelf ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van haar aanvraag. Dit houdt in dat van haar mag worden verwacht dat zij zich bekwaamt in de verblijfsprocedure die zij opstart, zodat zij de nodige relevante bewijsstukken ter staving van haar aanvraag kan voorleggen. Daarnaast toont de verzoekende partij hoe dan ook haar belang niet aan bij haar kritiek nu zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk een op het ogenblik van de aanvraag geldig inreisvisum of geldige (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kon voorleggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Betreffende het bestreden bevel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij van mening was dat het noodzakelijk was om geen termijn toe te kennen voor de vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen of geen enkele termijn bepaalt, dat het bestreden besluit bijgevolg in het geheel niet voldoet aan de wettelijke vereisten, wat een ernstig probleem van wettigheid doet rijzen en op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt, dat het moeilijk valt in te zien waarom zij onderduikt, dat hoe dan ook de verwerende partij bij de vaststelling van het bestreden bevel niet heeft voldaan aan de wettelijke vereisten, dat de bestreden beslissing duidelijk nietig moet worden verklaard voor zover het geen geldige motivering bevat, in strijd is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en geen termijn bevat voor vrijwillige naleving. De Raad merkt vooreerst op dat in het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen, daar haar legaal verblijf in België verstreken is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van het bestreden bevel geenszins dat aan haar op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Haar betoog hieromtrent is dan ook niet dienstig.

Zij stelt dat het bestreden bevel in strijd is met artikel 8 van het EVRM, doch laat na dit concreet toe te lichten. Een dergelijk betoog is niet ernstig.

De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat het bestreden bevel geen geldige motivering bevat.

3.13. Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER